

**ПРОБЛЕМИ ІДЕНТИФІКАЦІЇ ТА ОЦІНКИ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ
АКТИВІВ**

Досліджено необхідні умови проведення ідентифікації нематеріального активу. Запропоновано використання зарубіжного досвіду для здійснення ідентифікації даного виду активів. Розглянуто проблеми визначення справедливої вартості нематеріальних активів та надано практичні рекомендації по їх вирішенню.

Ключові слова: нематеріальний актив, немонетарний актив, ідентифікація, справедлива вартість, експертна оцінка, амортизація

Постановка проблеми. Для забезпечення діяльності будь-якого підприємства необхідною є наявність активів, оборотних та необоротних. Одним з видів необоротних активів є нематеріальні активи. У наш час неухильно зростає їх роль. Це обумовлено хвилею поглинання одних підприємств іншими, швидкістю і масштабами технологічних змін, поширенням інформаційних технологій, ускладненням та інтеграцією фінансового ринку країни. При цьому, стосовно нематеріальних активів постійно виникає безліч запитань стосовно їх ідентифікації, оцінки та обліку, відсутність відповіді на які перешкоджає підприємствам навести об'єктивну інформацію про цей вид активів у фінансовій звітності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Багато вітчизняних та зарубіжних вчених досліджували питання сутності та обліку нематеріальних активів, серед яких можна виділити таких, як А. О. Касич, Н. О. Остапкович, А. Г. Греценко, Г. К. Дорожко, Т. М. Банасько, Т. В. Польова та ін. Безперечно, їх праці є значним внеском в удосконалення обліку нематеріальних активів. Та все ж

залишаються питання стосовно ідентифікації цього виду активів, його оцінки та обліку, у тому числі з урахуванням вимог міжнародних стандартів обліку.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Об'єктивна оцінка активів підприємства, його фінансового стану та інших майнових показників можлива лише за умови достовірної оцінки кожного виду активів, у тому числі нематеріальних. Законодавство України стосовно оцінки та обліку нематеріальних активів не є досконалим, а тому існує необхідність пошуку шляхів вирішення проблеми ідентифікації та оцінки нематеріальних активів з урахуванням міжнародного досвіду.

Мета статті. Головним завданням статті є розкриття проблем ідентифікації нематеріальних активів та їх оцінки за справедливою вартістю, а також розробці рекомендації щодо вирішення цих питань.

Виклад основного матеріалу дослідження. Питання методики і організації обліку даного виду майна активно обговорюються в усьому світі. Можна сміливо сказати, що нематеріальні активи – одне з найбільш проблемних в даний час питань методології бухгалтерського обліку. Практичне використання нематеріальних активів в економічному обороті підприємств є по суті процесом комерціалізації інноваційної сфери, який умовно можна звести до наступних стадій.

Перша стадія – це грамотна класифікація об'єктів інтелектуальної власності, на базі якої повинна формуватися попередня оцінка їх ринкової вартості. Однак в даний час підприємства або її не виконують, або роблять це не обґрунтовано. Тому необхідна професійна розробка базових методологічних і методичних рекомендацій.

Друга стадія – це включення вартості об'єктів нематеріальних активів до складу майна підприємств. Відповідно до законодавства України ці активи підлягають амортизації: щомісяця відносяться на собівартість продукції (робіт, послуг) за нормами, які розраховує підприємство виходячи із первісної вартості і строку їх корисного використання.

Третя стадія – комерціалізація нематеріальних активів, яка полягає в активному виході підприємств на ринок науково-технічної продукції; в умінні знайти свого покупця, опанувати мистецтво підприємця, тобто самому шукати замовника (споживача) для своєї ідеї або розробки і т. п.

В Україні діють різні нормативні акти, які так чи інакше стосуються нематеріальних активів, вони містять визначення цього об'єкта обліку, наведені у табл. 1.

Таблиця 1

Визначення поняття «нематеріальні активи» у нормативних актах України

Назва документа	Визначення поняття
Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 «Нематеріальні активи», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 18.10.1999 р. № 242 (далі – П(С)БО 8) [1]	немонетарний актив, який не має матеріальної форми та може бути ідентифікований
Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 122 «Нематеріальні активи», затверджене наказом МФУ від 12.10.2010 р. № 1202 (далі НП(С)БОДС 122) [2]	немонетарний актив, який не має матеріальної форми та може бути ідентифікований
Інструкція з бухгалтерського обліку основних засобів і нематеріальних активів банків України, затверджена постановою Правління НБУ 20.12.2005 р. № 480 [3]	немонетарний актив, який не має матеріальної форми, не є утримуваними грошима та активами, що мають бути отримані у фіксованій або визначеній сумі грошей, та може бути ідентифікований
Закон України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» від 09.12.2015 р. № 766-VIII [4]	об'єкт (об'єкти) права інтелектуальної власності, а також інші аналогічні права, визнані в порядку, встановленому законодавством, об'єктом права власності
Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 38 «Нематеріальні активи» (далі – МСБО 38) [5]	немонетарний актив, який не має фізичної субстанції та може бути ідентифікований

Джерело: сформовано автором на основі [1, 2, 3, 4, 5].

Отже, нормативні документи з бухгалтерського обліку визначають нематеріальний актив як немонетарний.

Слід зазначити, що під немонетарними активами і П(С)БО 8, і НП(С)БОДС 122 розуміють усі активи, крім грошових коштів, їх еквівалентів та дебіторської заборгованості у фіксованій (або визначеній) сумі грошей.

МСБО 38 не містить визначення немонетарних активів, однак воно містить визначення монетарних активів, під якими розуміють утримувані гроші та активи, які мають бути отримані у фіксованій або визначеній сумі грошей. Отже, шляхом виключення визначаємо, що сутність немонетарних активів у міжнародному стандарті відповідає національним стандартам обліку.

Ще однією важливою умовою визнання нематеріального активу є можливість його ідентифікації. Ідентифікація нематеріального активу полягає в чіткому розумінні відмінностей його від інших об'єктів, якщо підприємство може його продати, обміняти або розподілити конкретні майбутні вигоди від такого активу. Винятком з цього правила є гудвіл, або ділова репутація.

Національні стандарти обліку не містять роз'яснень стосовно сутності ідентифікації. Натомість МСБО 38 пояснює можливість ідентифікації нематеріального активу виконанням двох умов або однієї з них:

1) нематеріальний актив можна відокремити від суб'єкта господарювання і продати, передати, ліцензувати, здати в оренду або обміняти індивідуально або разом з пов'язаним з ним контрактом, ідентифікованим активом чи зобов'язанням, незалежно від того, чи має суб'єкт господарювання намір зробити це;

2) нематеріальний актив виникає внаслідок договірних або інших юридичних прав, незалежно від того, чи можуть вони бути передані або відокремлені від суб'єкта господарювання або ж від інших прав та зобов'язань.

Отже, для вітчизняних підприємств вважаємо доцільним використовувати таке роз'яснення ідентифікації. Однак, вітчизняні науковці вважають недостатніми ці дві умови. Так, Г. К. Дорожко зауважує: здатність бути придбаним чи проданим окремо від інших активів підприємства або бути

відокремленим від підприємства – це лише частина ідентифікації, яка не дає повної картини стосовно об'єкта ідентифікації. Такий підхід призводить до помилок у бухгалтерському обліку об'єктів права інтелектуальної власності як нематеріальних активів. Ідентифікацію об'єктів нематеріальних активів слід розглядати як з'ясування наявності матеріального носія та чинності документів, які засвідчують правомірне набуття права авторства, права власності, а також інших документів, які є підставою для оприбуткування об'єкта нематеріального активу [6]. Цю ж позицію поділяють й інші вітчизняні науковці.

Дійсно, документальне підтвердження авторського права чи права власності є надзвичайно важливою складовою ідентифікації нематеріального активу. Право власності на різні види нематеріальних активів підтверджують різні документи (табл. 2).

Таблиця 2

Групи нематеріальних активів та правовстановлюючі документи на них

Групи нематеріальних активів	Правовстановлюючий документ
Права користування природними ресурсами: права користування надрами, іншими ресурсами природного середовища, геологічною та іншою інформацією про природне середовище	Державний акт на право постійного користування природними ресурсами, договір про надання права користування
Права користування майном: право користування земельною ділянкою, право користування будівлею, право на оренду приміщень тощо	Договір про надання права власності, виписка з державного реєстру речових прав
Права на комерційні позначення: права на торговельні марки (знаки для товарів і послуг), комерційні (фірмові) найменування тощо	Свідоцтво
Права на об'єкти промислової власності: право на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, сорти рослин, породи тварин, компонування (топографії) інтегральних мікросхем, комерційні таємниці, у тому числі ноу-хау, тощо	Патент, свідоцтво
Авторське право та суміжні з ним права: право на літературні, художні, музичні твори, комп'ютерні програми, компіляції даних (бази даних), виконання, фонограми, відеограми, передачі (програми) організацій мовлення тощо	Виключне право на авторське видання, авторський або видавничий договір

Інші нематеріальні активи: права на здійснення діяльності, використання економічних та інших привілеїв тощо	Договір про передачу права власності на об'єкт нематеріального активу
---	---

Джерело: сформовано автором на основі [7]

Для забезпечення ідентифікації різних видів нематеріальних активів слід враховувати існуючі законодавчі обмеження. Так, відповідно до Закону України «Про авторське право», авторське право – це особисті немайнові права і майнові права авторів та їх правонаступників, пов'язані зі створенням та використанням творів науки, літератури і мистецтва. Придбаний об'єкт авторського права (художній твір, наприклад) на умовах користування ним не обліковують у складі нематеріальних активів. Суміжні права — права виконавців, організацій мовлення та виробників фонограм і відеограм.

Літературні, художні та музичні твори, які віднесено до фольклора, не є об'єктом авторського права, як і решта об'єктів, визначених ст. 10 Закону України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-ХІІ.

Комп'ютерні програми — операційна система та прикладна програма, виражені у вихідному або об'єктному кодах. У випадку придбання за договором права кінцевого користувача або права на відчуження право на комп'ютерні програми відносять до об'єктів обліку нематеріальних активів, в іншому випадку витрати доцільно відносити до витрат на придбання основного засобу або витрат поточного періоду.

У деяких випадках право користування певним видом природних ресурсів пов'язано з необхідністю надавати суб'єкту господарювання два або більше різних природних об'єктів. Так, для розробки родовищ корисних копалин гірничодобувному підприємству надається в користування ділянка надр у межах гірничого відводу, а також ділянка землі, необхідна для експлуатації цих надр, внаслідок чого в користуванні одного суб'єкта перебувають два різні об'єкти права, тісно пов'язані між собою.

Надра є виключною власністю народу України, тому надаються тільки в користування (ст. 4 Кодексу України про надра від 27.07.1994 р. № 132/94-ВР) для видобування корисних копалин, геологічного вивчення тощо.

Не можуть вважатися знаками відповідно до п. 4 ст. 6 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» від 15.12.1993 р. № 3689-ХІІ:

промислові зразки, права на які належать в Україні іншим особам;

назви відомих в Україні творів науки, літератури і мистецтва або цитати і персонажі з них, твори мистецтва та їх фрагменти без згоди власників авторського права або їх правонаступників;

прізвища, імена, псевдоніми та похідні від них, портрети і факсиміле відомих в Україні осіб без їхньої згоди.

Об'єктом бухгалтерського обліку є право, а ось об'єктом права є майно, процес, спосіб тощо, тобто об'єкт, який існує фізично. І коли мова йде, зокрема, про авторське право і про право власності на матеріальний актив – відчуження матеріального об'єкта (музичного твору, наприклад) не означає відчуження авторського права на цей об'єкт права і навпаки, про що зазначено у ст. 419 Цивільного кодексу України від 16.01.2003 р. № 435-ІV. та п. 1 ст. 12 Закону України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-ХІІ. Тож на основі цього розрізняють майнове і немайнове право, про що також зазначено у гл. 35 Цивільного кодексу України від 16.01.2003 р. № 435-ІV.

Для зарахування об'єкта нематеріальних активів на баланс підприємства необхідним є первинний документ – Акт введення в господарський оборот об'єкта права інтелектуальної власності у складі нематеріальних активів, який складає комісія підприємства. У цьому документі зазначаються, зокрема, правові умови введення об'єкта нематеріальних активів в господарський оборот, тобто зазначаються назви документів, згідно з якими такий об'єкт вводиться в господарський оборот, – договір на використання майнових прав інтелектуальної власності, ліцензійний договір, дата акта приймання-передачі об'єкта нематеріальних активів, документи (довідки), що описують сам об'єкт нематеріальних активів або порядок його використання (письмовий та/або

образотворчий опис з формулою, креслення, схема, зразок, дискета, аудіо-, відеокасета тощо), вартість, строк корисного використання, особа, відповідальна за використання об'єкта [8].

Окрім ідентифікації об'єкта нематеріальних активів, для зарахування його на баланс підприємства також мають виконуватись такі умови:

- 1) підприємство здійснює його контроль;
- 2) існує імовірність отримання майбутніх економічних вигод, пов'язаних з його використанням;
- 3) його вартість може бути достовірно визначена.

Контроль нематеріального активу має місце, коли підприємство володіє правом на отримання економічних вигод від даного активу і можливістю заборонити доступ інших до цього активу. Підприємство контролює використання нематеріального активу, якщо його права на нього захищені юридично і можуть примусово здійснюватися в судовому порядку. Цінність нематеріальних активів полягає в довгострокових правах або перевагах, які вони дають їх власникам.

Особливої уваги заслуговує оцінка нематеріальних активів. Придбані або створені нематеріальні активи зараховують на баланс підприємства за первісною вартістю, яку визначають залежно від способу надходження таких активів, про що зазначено у П(С)БО 8.

Нематеріальні активи обліковуються за первісною вартістю, яка визначається для об'єктів:

- 1) внесених засновниками у якості їх внесків у статутний капітал підприємства – за справедливою вартістю;
- 2) придбаних за плату у інших підприємств та осіб – виходячи з фактично здійснених витрат на придбання і приведення в стан готовності цих об'єктів;
- 3) отриманих від інших підприємств та осіб безоплатно – за справедливою вартістю;

4) створених самими підприємствами або отриманих в результаті науково-дослідних розробок на власному підприємстві – за фактичною виробничою собівартістю;

5) отриманих у результаті обміну на подібний об'єкт – за залишковою вартістю переданого нематеріального активу;

6) отриманого у результаті обміну на неподібний об'єкт – за справедливою вартістю переданого нематеріального активу, збільшеною (зменшеною) на суму грошових коштів чи їх еквівалентів, що була передана (отримана) під час обміну.

Особливої уваги заслуговує оцінка нематеріальних активів за справедливою вартістю. Відповідно до п. 4 П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств», справедлива вартість – це сума, за якою може бути здійснений обмін активу, або оплата зобов'язання в результаті операції між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами [9].

Значною проблемою для підприємств є відсутність методики такої оцінки. Використання єдиного підходу до оцінки всіх нематеріальних активів є неможливим, оскільки, по-перше: існують значні відмінності між окремими видами нематеріальних активів; по-друге: відсутні однакові обсяги інформації за різними видами нематеріальних активів, на основі яких може бути здійснена оцінка; по-третє: окремі види нематеріальних активів здатні змінювати свою вартість з часом, тобто їх вартість не залежить від витрат, здійснених на їх створення. Тому, доцільно розробити диференційований підхід до оцінки нематеріальних активів, який би враховував їх особливості. І для цього доцільно використати зарубіжний досвід. Так, відповідно до МСФЗ 13 можна виділити 4 етапи для оцінки нематеріальних активів за справедливою вартістю [10].

На першому етапі визначається дата оцінки та формулюється перелік нематеріальних активів з відображенням дати введення їх в експлуатацію.

Другий етап передбачає обґрунтування причин для оцінки нематеріальних активів. МСФЗ 13 пропонує концепцію вигідного та ефективного використання нематеріального активу.

На третьому етапі визначення справедливої вартості нематеріальних активів проводиться аналіз ринку і формується інформаційна база за ринковою вартістю аналогічних активів. Підприємство збирає інформацію на певному ринку з метою використання її для оцінки справедливої вартості нематеріальних активів відповідно до ієрархії.

На четвертому етапі оцінки справедливої вартості нематеріальних активів здійснюється вибір підходів її визначення. Причому, МСФЗ 13 пропонує три варіанти – ринковий, дохідний і витратний, з числа яких суб'єкт господарювання повинен сам обрати, який йому краще застосувати. Крім цього, він самостійно обирає використовувати йому один підхід чи кілька (табл. 3).

Таблиця 3

Підходи до оцінки нематеріальних активів

Підходи	Методи оцінки	Як визначається вартість нематеріальних активів
Ринковий (порівняльний)	1. Метод прямого аналізу порівняння продаж; 2. метод якісного аналізу для коригування даних; 3. метод параметричної оцінки	Дорівнює найбільш ймовірній на визначеному сегменті ринку ціні співставного по корисності нематеріального активу, що продається в умовах чистої угоди
Дохідний	1. Метод переваги у прибутку; 2. методи переваги у видатках; (метод виграшу у собівартості, метод «звільнення від роялті», метод виділення долі прибутку, що приходить на нематеріальні активи, метод опціонів)	Дорівнює доходам від використання тих нематеріальних активів, що оцінюються
Витратний	1. Метод вартості заміщення; 2. метод відновлювальної вартості; 3. метод історичних витрат	Дорівнює затратам на створення співставного за корисністю нематеріального активу

Джерело: сформовано автором на основі [10, 11]

Кожен з цих підходів призводить до отримання різних величин вартісних характеристик нематеріальних активів. Вибір конкретного способу оцінки залежить від особливостей нематеріального активу і доступною по ньому інформації. Зазвичай розрахунок справедливої вартості нематеріальних активів проводиться одночасно кількома методами, так як будь-яка єдина методика не в змозі враховувати всієї сукупності особливостей практичного використання конкретних об'єктів нематеріальних активів.

В американських стандартах GAAP запропонована наступна ієрархія, якої слід дотримуватися при проведенні справедливої оцінки нематеріальних активів (виключаючи ситуації, коли активи отримані в результаті об'єднання підприємств).

Перший рівень. Якщо підприємство має вихід на ринок, на якому продаються нематеріальні активи, ідентичні тим, які є у нього на балансі, при цьому на такому ринку відомі ціни на ці активи, то вони служать основною для оцінки справедливої вартості активів підприємства.

Другий рівень. Якщо відомі ціни на нематеріальні активи, аналогічні тим, які перебувають на балансі підприємства, то використовується порівняльний підхід до їх оцінки з введенням необхідних коригувань.

Третій рівень. При невиконанні умов першого і другого рівнів, слід використовувати один або кілька підходів до оцінки нематеріальних активів на основі кращої інформації щодо об'єкта оцінки в кожному конкретному випадку.

У разі відсутності інформації про ринкову вартість, справедливою вартістю нематеріальних активів вважається оціночна вартість, яку підприємство сплатило б за актив у разі операції між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами, виходячи з наявної інформації [9]. Тобто, такою вартістю може бути експертна оцінка.

У свою чергу, порядок експертної оцінки нематеріальних активів регламентується Міжнародними стандартами оцінки (методичний посібник № 4

«Нематеріальні активи») (МСО-2001), стандартами ТЕГОВА-2000 (методичний посібник № 8 «Нематеріальні активи»), а також Національними стандартами № 4 «Оцінка майнових прав інтелектуальної власності» та № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав».

Висновки і пропозиції. Без сумніву, об'єктивна оцінка активів підприємства має важливе значення для оцінки його фінансового стану в цілому. І одним з видів активів, який має багато нюансів оцінки та обліку є нематеріальні активи, оскільки вони є немонетарними активами, які не мають матеріальної форми. Ідентифікація цього виду активів є непростю процедурою. Факт наявності об'єкта інтелектуальної власності повинен бути документально підтверджений. Це може бути документація, а також інформація, відображена на магнітних та інших носіях інформації. Крім того, необхідна наявність акту прийому-передачі, що підтверджує факт отримання підприємством даного об'єкта, або документів, що підтверджують факти виникнення прав в організації або передачі прав. Взагалі ж, сама процедура ідентифікації нематеріального активу має бути прописана у нормативних актах з бухгалтерського обліку – це забезпечить підвищення об'єктивності оцінки цього виду активів.

У багатьох випадках нематеріальні активи в обліку відображають за справедливою вартістю, методика розрахунку якої також не є досконалою. Вирішити цю проблему можна з використанням зарубіжного досвіду, який передбачає різні підходи до визначення справедливої вартості та методи її розрахунку. Запропоновані рекомендації дозволять підприємствам забезпечити точність облікової інформації.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 «Нематеріальні активи», затверджений наказом Міністерства фінансів України від 18.10.1999 р. № 242 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0750-99> (дата звернення 01.03.2019).
2. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 122 «Нематеріальні активи», затверджене наказом МФУ від 12.10.2010

р. № 1202 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1018-10> (дата звернення 27.02.2019).

3. Інструкція з бухгалтерського обліку основних засобів і нематеріальних активів банків України, затверджена постановою Правління НБУ від 20.12.2005 р. № 480 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0040-06> (дата звернення 28.02.2019).

4. Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій. Закон України від 09.12.2015 р. № 766-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/143-16> (дата звернення 28.02.2019).

5. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 38 «Нематеріальні активи» від 01.01.2012 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_050 (дата звернення 27.02.2019).

6. Дорожко Г.К., Балашова О. В. Проблеми ідентифікації об'єктів інтелектуальної власності в бухгалтерському обліку. *Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності*. 2013. Вип. 1(3). С. 51–54. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ Траєiv_2013_1%283%29__11 (дата звернення 01.03.2018).

7. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затверджена наказом МФУ від 30.11.1999 р. № 291 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99> (дата звернення 01.03.2018).

8. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку нематеріальних активів, затверджені наказом МФУ від 16.11.2009 р. № 1327 URL: <https://zakon.help/law/1327/> (дата звернення 01.03.2019).

9. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 19 «Об'єднання підприємств», затверджене наказом МФУ від 07.07.1999 р. № 163 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0499-99> (дата звернення 28.02.2019).

10. Міжнародний стандарт фінансової звітності 13 «Оцінка справедливої вартості» від 01.01.2013 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/929_068 (дата звернення 27.02.2019).

11. Голов С. Справедлива вартість та її місце в системі оцінок бухгалтерського обліку. *Бухгалтерський облік і аудит*. 2007. № 4. С. 13–18.

Безкоровайна Л. В.

кандидат економічних наук, доцент

Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця

ПРОБЛЕМЫ ИДЕНТИФИКАЦИИ И ОЦЕНКИ НЕМАТЕРИАЛЬНЫХ АКТИВОВ

Резюме. Исследованы необходимые условия проведения идентификации нематериального актива. Предложено использование зарубежного опыта для осуществления идентификации данного вида активов. Рассмотрены проблемы определения справедливой стоимости нематериальных активов и даны практические рекомендации по их решению.

Ключевые слова: нематериальный актив, немонетарный актив, идентификация, справедливая стоимость, экспертная оценка, амортизация.

Bezkorovaina L.V.

PhD in economics, assistant professor

Semen Kuznets Kharkiv National University of Economics

PROBLEMS OF IDENTIFICATION AND ASSESSMENT OF INTANGIBLE ASSETS

Summary. The necessary conditions for identifying an intangible asset are investigated. The use of foreign experience for the identification of this type of assets is proposed. The problems of determination of the fair value of intangible assets are considered and practical recommendations for their solution are given.

Keywords: intangible asset, nonmonetary asset, identification, fair value, expert valuation, depreciation.